

Quim Corominas i Sarrià de Ter

crònica

«Sarrià mon Amour» ha estat el títol de l'exposició que ha portat a terme el pintor sarrianenc Quim Corominas del 20 de desembre de 1996 al 15 de gener de 1997, a la sala municipal El Patronat, de Sarrià de Ter. La sala, readaptada per a tal ocasió, mostrava en total onze llenços, creació dels anys 1989 a 1996: «No és una exposició retrospectiva», comenta el mateix autor, «però sí una mostra de la pintura que ara faig». Però en Quim també pretenia donar a conèixer d'una manera o altra la seva obra i sobretot la seva trajectòria personal, des de l'inici a Sarrià fins al present. El catàleg de l'exposició es compon de dues parts ben diferenciades. La primera part

expressar-se lliurement i la manca de recursos que constreïen els moviments i les aspiracions. La segona part reproduceix en color i amb molta

fidelitat les obres exposades a la sala i la biografia del pintor.

L'organització de la mostra ha anat a càrrec de l'Ajuntament de Sarrià de Ter, amb la col·laboració de la Diputació de Girona i de l'empresa Manter, de Sarrià.

Ara, vint anys després, les pintures abstractes actuals guarden molt poques referències d'aquells inicis més figuratius, més naïf; més espontanis, si voleu.

El taller d'en Quim no és simplement un lloc, és una cuina, una fàbrica on es fabriquen imatges. Els pots de pintura substitueixen les olles i els papers, i la pols, les substàncies; el resultat és un pòsit que per a molts és agressiu i provocador, fins i tot violent. A la superfície, quant a les tècniques, utilitza el *collage*, els llapis de colors, la pintura a l'oli i la pintura acrílica. El suport,

està il·lustrada amb les pintures que abracen els anys 1967 a 1973, reproduïdes en bitò, amb un text que documenta las vicissituds de la infantesa i de l'adolescència en el poble, a l'època franquista: les dificultats que tenia un jove per pintar i

A la dreta, El Centro, gouache sobre cartró, 1968.
A baix, un aspecte de l'exposició "Sarrià, mon amour".

Quim Corominas
davant la fàbrica
Torras de Sarrià.

JORDI S. CARRERA

Teulats,
gouache sobre
paper, 1971.

excepte en els murals, ha estat sempre el paper, el cartró i les teles. També ha anat variant els formats, pràcticament els ha duplicat.

En el traç, en les pinzellades i en els colors de Corominas apareixen la força i la mordacitat, però també les transparències i les emocions. Els quadres tenen títols com *L'instant de llum*, *Pintura d'estiu*, *Paisatge amb blau de llunes*, *L'arbre*, ... Per sobre de

Inauguració
de l'exposició.

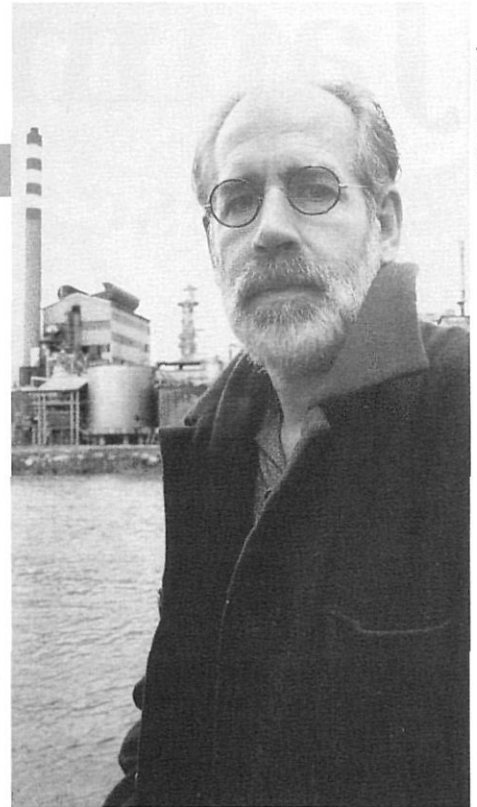

tot, l'artista desitja que les seves obres siguin considerades com quelcom provisional.

Però tota l'obra d'en Quim està plena de suggerències i insinuacions, de denúncia i compromís, actitud plasmada amb molt d'èmfasi sobretot en els seus anys juvenils.

La personalitat de Corominas està senyalada per no haver-se deixat acovardir en cap moment de la seva vida. Posseïdor d'una vitalitat desbordant i encomanadissa, és actiu i recreatiu alhora; prova els plaers d'altres cultures, sense deixar mai de tenir present les seves arrels. El seu rostre no envelleix fàcilment i, igual que la seva pintura, evoluciona. Tant en aquesta com en l'aspecte físic, el canvi s'ha produït lentament: un cabell que cau, una pinzellada més ampla i la paleta més clara.

El més corprenedor de tot és que la vida li ha ensenyat una manera de viure-la que ha esdevingut un model i a la qual la majoria de les persones aspira a arribar, però no ho aconsegueix: amb senzillesa i elegància, amb

modèstia i dignitat, amb pocs i molts recursos alhora.

Podríem aplicar-li el que deia Heiner Bastian de la figura de Joseph Beuys: «Alguns s'han sentit atrets per la seva imatge d'obscur àngel messiànic, però sempre ha caminat un pas per davant de tots; tant en la seva vida com en la seva obra va ser el model d'un home verdaderament lliure»(1). La dignitat d'en Quim rau en la lluita per la dignitat dels altres. I des d'aquesta en treu la ironia i l'humor.

Igual que Beuys, Corominas creu que l'art ha de descansar del costat de la vida, ja que en la seva màxima manifestació pot ser una paràbola de l'existència humana.

RAIMUNDA COLL

1. BASTIAN, Heiner, «Nada está escrito». Catàleg *Joseph Beuys*. Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía. Madrid, 1993. Pàg. 17.